

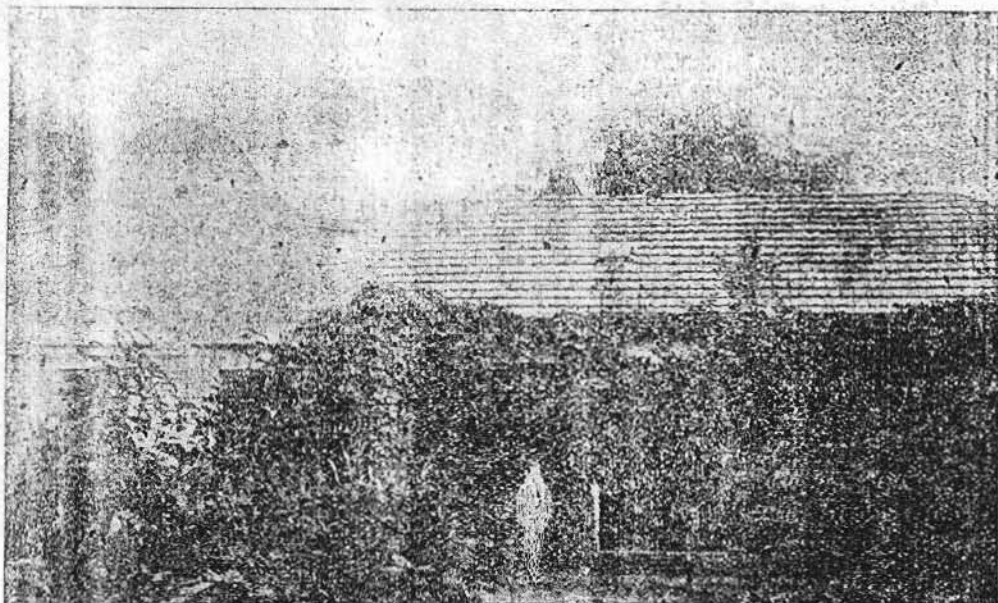
BÉKE HIRANG

Megjelenik minden hó 1 én.
Előfizetési díj egy évre 30000 K.
Amerikában az előfizetési díj
portóval 2 dollár.
Tíz példányt portómentesen küldünk.

A PÜSPÖKI METHODISTA
EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
WALLRABENSTEIN JAKAB
Nyíregyháza, Dessewffy-tér 10. sz.
Hova a kéziratok és előfizetések küldendők

„Eskórosok és hülyék menhelye.”

Képünk azt a négyszobás, 2 konyhás házat mutatja, melyet a nyíregyházi methodista gyülekezet úgy tudott megvenni az eskórosok és hülyék intézetének létesítése céljából, hogy 8 hold földjét eladta. A vételár még korántsem elég a ház kifirésztésére, rendbehozatalára. Hát még územbe hozatalára!

Kőműves, asztalos, lakatos, ács, szobafestő, mázoló, villanyszerelő, mindnek akad dolga, míg a képen látható ház, csak valamennyire is lakályossá tétetett. Hogy e renoválások sok pénzt emésztettek, talán nem szükséges említenem. Hogy ágyak, butorok, konyha berendezések megint rengeteg pénzbe kerülnek, mindenki előtt világos, aki ma lakószobát, hálószobát, konyhát kénytelen berendezni. Így hát nekünk is még igen sok pénzre van szükségünk, míg végre abban a helyzetben leszünk, hogy befogadhassuk a Jézus nevében azokat a szerencsétleneket, akiknek felkarolását, úgy véljük, az Isten ránk bízta.

Bibliainkból tudjuk, hogy Istené az arany és az ezüst. Ő megtudja mozgatni azon emberek szívét, kik nagy földi vagyon felett rendelkeznek s örököseik, gyermekeik nincsenek. Ezek földi vagyonukkal lehetővé tehetik azt, hogy intézményünket támogatva, sok elhagyott, kigunyolt, megvetett hülyét és eskórost juttatunk meleg családi otthonhoz s szerető testvérekhez.

Mi hisszük és bizunk benne, hogy ebben az új évben a jó Isten segítségével, irgalmas szívé embertársaink szeretett filléreivel meg tudjuk nyitni képünkön látható menhelyünket: Isten dicsőségére, országának növekedésére, embertársaink javára!

Adja Isten, ami Atyánk, hogy úgy legyen!

(W. J.)

„Eves kelevény.”

(Esaías 1., 19.)

Szokatlan cím újévi vezércikknek. Választhatam volna enyhébbet, hangzatosabbat, szebbet is. De nem én választottam e címet. Ámosnak látnok fia, Esaías, írta e szavakat Juda és Jeruzsálem felől. Korának egyházi és állami viszonyait szemlélve, keserű fájdalommal kénytelen megállapítani: «Az Ur szól: Fiakat nevelék és azokat nagy méltóságra emelém, ők pedig én tölem elszakadának. Gonosz mag, nem telen, hitvány fiúk! Elhagyták az Urat!» De még keserűbb lesz a megállapítása s még fájdalmasabb a panasza, mikor egyesek bűnét, mulasztását összegezve, megállapítja, hogy az egész nemzet teste, az egyházi társadalmi, gazdasági, állami élet beteg. Lélekbe markoló e feljajdulása: «Talpától fogva tetejéig nincsen e testben épség, hanem mindenestől seb, dagadás, **eves kelevény**, melyeket sem gyógyítottak, sem kötözték, olajjal is nem lágyítottak.»

A sebet, a daganatot, az **eves kelevényt** nem gyógyították. Nem volt lágyító olaj! Vagy ha volt is, hát nem gyógyítottak vele!

Esaías próféta fájdalmas panasza jutott eszembe, mikor egy budapesti újság 1926. december 5-iki számában azt olvastam, hogy Óbudán, a Táborhegy közelében levő téglagyárban a rendőrségi razzia 422 személyt fedezett fel, akik ott melegedtek. Ez a 422 személy, férfiakból, nőkből, gyermekekből, nyomorékokból s betegek közül állott, akik nem igen örültek annak, hogy a detektívek villanylámpása világított az arcukba.

Egy-egy meleg téglamagazinból 40—50 személyt húztak ki. Mind hajléktalanok, mind nyomorgók, sorsüldözött munkanélküliek! Van közöttük nyugdíjazott hivatalnok, menekültek, lezüllött banktisztviselő, ügyvédjelölt, iparos, volt csendőrtiszthelyettes s egyéb foglalkozásu egyén. Igen vegyes társaság, de a nyomor, a hajléktalanság, a hideg bevette őket a meleg téglamagazinba. Két évvel ezelőtt a Bohn-féle téglagyárban melegedtek éjszakáról-éjszakára a hajléktalanok, de akkor kiütéses tifuszjárvány lépett fel közöttük. A rendőrség, ha sajnálja is, a hajléktalanokat nem engedheti, hogy ennek a veszélyes, ragályos betegségnek terjesztői legyenek éppen azok a hajléktalanok, akik a téglagyárban melegednek.

Ennyit olvastam az óbudai téglagyár kiütéses tifuszbacillus tenyésztő sajnálatraméltó nyomorult hajléktalanjairól. S szívem összeszorult, szemem könnybeborult. Éjjel pedig az álom került a szemem. Gondolkoztam.

Keresztyén társadalom s keresztyén állam vagyunk. Isten tiszteletére fényes templomokat építettünk és épülünk. A Krisztus születésekor fényes, csillogó karácsonyfát állítunk, rengeteg holmival rajta s alatta. Kölcsonösen megajándékozunk egymást s böldogan ujságotlunk, hogy mit hozott a «Jézuska». Ünnepi isentiszteleteket rendezünk, hol különböző ruhába öltözött papok és főpapok hosszú tartamu, szóvirágos, beszédet mondanak, operaházi énekesek énekelnek, énekarok, zenekarok egyedül is, még együttesen is közreműködnek az ünnep fényének emelésén. Fényes kirakatok ezrei, megrakodva milliós értékű cikkekkkel, csábítgatják a vevőket, hogy jól

Húsz érv a megtérés ellen.

XIX.

„Ha megtérek, szakadás áll be családomban.”

Igen valószínű, ha megtérsz, hogy családod nehézségeket támaszt. Súlyos szó, amit Jézus Máté 10., 34—38-ban mond: «Ne gondoljátok, hogy azért jöttem volna, hogy békességet bocsássak a földre, nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem fegyvert. Mert jöttem, hogy azt cselekedjem, hogy a fiu az ő Atyjának ellensége legyen, a leányzó az ő anyjának, és a menyé az ő napjának. És hogy az embernek ellensége legyen az ő háznépe. Aki szereti atyját vagy anyját, inkább, hogy nem engemet, nem méltó az én hozzám és aki szereti fiát vagy leányát, inkább, hogy nem engemet, nem méltó az én hozzám.»

Mit akar az Ur ezzel mondani: «Mert jöttem, hogy azt cselekedjem, hogy a fiu az ő Atyjának ellensége legyen stb.?» Eljövételének ez a célja? Nem, hanem ez már a **következménye**. Ahol Jézust befogadják, ott sötétség és világosság egymástól elkülönül. Ezt János ev.

3., 19.-ben is olvashatjuk: «Ez pedig a kárhözvétel, hogy világosság jött e világra, de az emberek inkább szerették a sötétséget, hogy nem a világosságot, mert az ő cselekedeteik gonoszok valának.»

Krisztusnak eljövele e világra, már krízisbe viszi az emberiséget. «Aki szereti a sötétséget, az a világosságnak ellensége. Míg a többi teremtmények örülnek a nap felkeltének, addig a baglyok, denevérek, éjjeli lepkék menekülnek a világosság elől, mert jobban szeretik a sötétséget. Sok ember szintén nem szenvedheti a világosságot.»

János ev. 6-ik részében is bizonyos krízisről van szó. Itt arról beszél Jézus, hogy aki az örök életet akarja elnyerni, annak Ő vele személyes közösségbe kell lépnie. «Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, az én bennem lakozik és én is abban. (Ján. 6., 56.) Mikor tanítványai ezt meghallották, közülök sokan azt mondták: «Kemény beszéd; kicsoda hallhatja ötet!» Jézusiak ez a fenti kijelentése tanítványai körében krízist idézett elő, mert ettől fogva «sokan hátra állának és azután nem járnak vala ő vele.»

A 8-ik fejezetben megint krízisről van szó.

felszerelve s felkészülve ruhával, ennivalóval, innivalóval, ünnepejjék szent karácsonyt, az Ige testté lételenek emlékülmpét és a ránk köszöntő boldog újévet.

Közben pedig 422 embertársunk a hideg, az eső, a hó, a fagy miatt, bebujik az ürgelyukba, azaz az óbudai téglagyár meleget adó fiókjaiba.

Ő hozzájuk is eljut valahogyan egy foszlánya a keresztyén ünnepeknek s hallják a hideg szelek szárnyán hozott angyali üzenetet: «Ne féljétek, mert imé hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész népnek öröme, lésszen, mert született néktek ma a Megtartó, ki az Ur Krisztus a Dávid városában.»

Hallják az örömeiket, amit a hideg, fagyos éjszakába valamely fővárosi templomból felkapott a süvöltő szélvész s viszi a téglagyárban összepréselt, rongyos, didergő, éhező, kétségbeesett, életunt, önsorsára hagyott 422 felebarátunk.

A menyeyei fény helyett a detektív villanylámpása bántja álmos szemüket; angyali üzenet helyett pedig rendőri parancs s a törvény szigorú, de igazságos paragrafusát azt mondja: nem lehet megengedni, hogy ilyen helyen, ennyi ember kiütéses tífuszbacillusokat tenyészsen s ezzel veszélyeztesse virágzó fővárosunkat!

Mikor a rendőri razzia előírás szerint megállapította, hány férfi, hány nő, hány gyermek, hány naplopó, s hány csavargó, hány ártatlan, hány gazember melegegett a téglagyárban, — megint elhallga minden. Szél apó hatalmas orgonahangversenyt kezd s mintha egész érthetően hallanák a téglagyárban álmukban megzavart fe-

lebarátaink ezt a remek szép angyali éneket: «Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek! és e földön békesség és az emberekhez jóakarata!»

«Az emberekhez jóakarata» ismétli mind a 422. Csak egy kis jóakarata az emberek részéről, a hajléktalanok, a nincstelének, a didergők, az éhezők, a betegek, a lezüllött, a sötétben bujkálók, a kerítések aljában meghuzódók iránt!

Igen, az emberekhez jóakarata! Csak egy kis jóakarata!

Bellehem mezején 2000 évvel ezelőtt nangeszött el ez a megváltó, reménykeltő, élető angyali ének. Azóta sokféle éneklék, sokféle prédikálják, sokan hangoztatják — s még sem látni az emberekhez, mégsem látni a 422-höz jóakarata!

De hisz nemcsak a budai téglagyárban van 422 hajléktalan felebarátunk, testvérünk, van más városokban is elég. Csak a rendőri razzia még nem állapította meg, mennyi. Van vidéki városokban szerzte e honban barlanglakó, barakklakó, (háborus találmány) vagonlakó (trianoni találmány) elég.

Szegény barlanglakók, barakklakók, vagonlakók s téglagyári fióklakóknak szive szinte megremeg ez édes, angyali örömhirtől: az emberekhez jóakarata! Dideregve, éhezve, megvelve reménykednek s bizakodnak, hogy a keresztyén társadalom, a keresztyén állam talán végre önekik is megmutalja a jóakarata. Szemlélnék, kémlenek jobb és bal felé. Várják a segítséget innen is, onnan is. Látják, hogy prémbundás urinők olyan jószívűek kis mopszli, foxli, pincsi

Jézus az ő benne hívő zsidóknak arról beszélt, hogy mi a szabadság. Többek között azt mondja: «Ha a fiu megszabadít titeket, bizony nyál szabadosok leszétek.» S mi következik erre a beszédre? «Ragadozának azért köveket, hogy ő reá hajigálnák.» Ezek ugyan azok a zsidók voltak, akik előbb ő benne hitték.

Mikor Jézus Lázár feltámasztásakor kijelentette dicsőségét, akkor azon «tanácskoznak vala, hogy megölnék őtet.» (Ján. 11., 53.)

Ahol Jézus fellép, ott röglön érezhető az ő befolyása, jelenléte, ott krízis támad, akaratelhatározások születnek, avagy szakadás áll be. Ez a szakadás sokszor igen fájdalmas is lehet.

Itt van, tegyük fel, két jó barát. Együtt koptatták az iskola padját. Elválaszthatatlanok voltak. Az egyik megtér, szívet az Urnak adja. Ugy véli, hogy jó barátja is meg fog térni, amit természetesnek talál. De biz az nem tér meg. Ez az első alkalom, hogy a két jó barát most nem érti meg egymást s bizony a több éves barátságuk vége szakad. De aki átment rajta, tudja, hogy ez így van.

Avagy ott van egy házaspár. A feleség hazajön a templomból. Az Ige nagyon megragadta a lelkét. Lelke nyugtalanodik, míg végre a Jé-

zus véreben nyugalmat talál. Mikor elmondja főérjének, az dühös lesz. Elválással fenyegeti. A házi béke felbomlik. A férj elidegenedik feleségétől, ami bizony igen keserű s szomorú dolog.

Ott egy atya, aki még vén korában megtér s az Urnak gyermeke lesz. Gyermekei mind a széles uton járnak. Nagyon szeretné, ha gyermekei is vele együtt a keskeny uton haladnának. De a gyermekek ellenszegülnek, heves jelenetek játszódnak le, aztán elszakadnak az apától. Csak az tudja, milyen keserű dolog az, aki átment rajta.

Tényleg megtörténik, hogyha valaki megtér, szakadás következik be. A legjobb barátság, vagy a legjobb házasság is felbomolhat, ez tagadhatatlan. Ilyesmí már többször is megtörtént s a jövőben is megtörténhetik.

De lehet-e ez ok arra, hogy ne térjünk meg?

Lehet, hogy a te családban nem is áll be szakadás. Hisz van rá eset, hogy a feleség is megtér mindjárt, ha a férj megtér. Igen sokszor előfordult már, hogy férj és feleség egy és ugyanabban az időben tértek meg.

Ez tenálad is megtörténhetik. Ha tényleg szereted férjedet s ő is szeret téged, ak-

kutyuskáik iránt, hogy meleg bársonytakaróba s testhez álló ruhába öltöztetik s naponta friss levegőn, napsugárban sétáltatják. Látják, hogy sok ezer holdas urak, a modern technika minden vivmányát segítségül hívva, lovaknak, dísnóknak olyan istállókat építenek, hogy még külföldről is jönnek megbámulni, milyen nagy fokra emelkedett nálunk az állatvédelem. Látják, hogy magánosok mennyi milliárdot dobnak ki évente egy-egy versenystállóra s versenypárra. Reménykednek, bizakodnak. Ha már oly irgalmas szívűek ezek az emberek az állatok iránt: kutyák, lovak, dísnók s más efajták iránt, akkor talán elérkezik ezen jószívű keresztyén emberek jóakarata, a 422-höz és sok ezer társukhoz is! Várnak, reménykednek! Reményükben erősíti őket az is, hogy hallják, a szelek szárnyán eljutott hozzájuk a hír, hogy egy vidéki város a sport fejlesztése érdekében, egy milliárdot ad stadion építésére, hogy a sportolók összecsapásából, nagyobb dicsőség származzék e városra s e szegény hazára. Hallják, hogy egy másik város milliárdos költségekbe bocsátkozik, hogy a tőle pár kilométernyire levő szomszéd várost szépség s rendezettség tekintetében lepipálja. Azt is elvitte hozzájuk a fagyos szél, hogy az ország bortermésének jobb értékesítése érdekében ösztöfnak a vezetők, mentőakciót létesítenek s a külföld egyes városaiban **borházakat** építenek. Borházak külföldön! Ha erre van pénz — akkor bizonyára jut a barlanglakóknak, a hajléktalanoknak menhely építésére is. A remény élteti őket. Aztán hallják, amint a szél minden irányból, falvak és városok tornyairól harangszót hoz. Sok-sok millió költséggel, minden toronyban

már ott van megint a háborúba elvitt 3-4 harang helyett, még nehezebb harang. Erre azonban a barlanglakók egyhanguan azt mondják, hogy kár azt a sok milliót harangokra költeni, inkább költenék lakásokra, iskolákra, s egyéb szociális intézményekre, mert ezek megmaradnak, sok könnyet száritanak, de a harangokat megint elviszik a háborúba!

Az emberekhez jóakarati!

Igen, a 422 és több ezer társuk várja a jóakarati. Várja, hogy a keresztyén állam és a keresztyén felekezetek őket is észreveszik, velük is törődnek. Hiszen, ha kutyára, lóra, sportra, harangra, fényezésre, külföldi utakra, járt sok-sok milliárd, akkor a végén talán a hajléktalanoknak is jut még annyi, hogy Pesten s nagyobb vidéki városainkban egy-egy jól felszerelt menhelyt lehet felépíteni s azt felebarátaink megmentése érdekében üzembelen tartani.

Avagy nincsen-e leghanyagabbi iránt jóakarati? Tényleg jobban szeretné a mai kor keresztyén embere a kutyát, meg a lovat, a kártyát, meg a boros és pezsgős poharat, mint az ajtaja előtt fájó kelésekkel betegen fekvő, keresztyén felebarátját? Lehetséges volna?

Ha így volna, akkor miért nevezi magát a köszívű társadalom keresztyénnek? Miért épít akkor Isten dicsőségére templomot, ha 2000 éven át még nem tanulta meg azt, hogy Jézus Krisztus egyebet nem kíván a keresztyénektől, minthogy egymást szeressék s egymásnak szolgáljanak?

Az emberekhez jóakarati!

Az embereket szeretni, faj és felekezetre és rangra való tekintet nélkül!

Az embereknek szolgálni!

kor szépen elmondod neki, hogy mit is kíván Isten Igéje az embertől. Megmondod neki, hogy teljesíteni akarod Isten Igéjét. Meglásd, ő megérti s nem ellenzi megtéréseidet.

De ha ellenezné is, akkor is meg kell térned! Ha csak a külső békesség kedvéért nem térnél meg, úgy sem érnéd jól magad. Gondolj az örökkévalóságra. Ha megtérés nélkül te is, meg a férjed is elkárhoztok, akkor majd így vádold őt: Látod, azért kárhoztom el, mert attól tartottam, hogy ha megtérek, magamra haragítlak! Férjed akkor azt fogja mondani: »Bár tértél volna meg, hogy mint példa állítál volna előttem, hátha aztán én is megtértem volna! De mert nem tértél meg, te vagy az oka annak, hogy elkárhoztam!»

Látod, így fogja egyik fél a másikat vádolni s a pokol csak úgy visszhangzik majd az elkárhozottak jajától.

Azért ne törődj azzal, hogy családodban szakadás áll-e be vagy sem! Hallgass egyedül Isten Igéjére! Az Ige pedig azt mondja: »Aki atyját vagy anyját jobban szereti, mint engem, az nem méltó hozzám. Ugy-e, ez a te eseted is? Te szereted családodat, szereted a bé-

kességet, talán még az Istennél is jobban. Az emberek véleményére szintén sokat adsz. De ugyanakkor Isten véleményére nem adsz semmit! Mily halga is vagy!

Ha igazán szereted családodat, akkor meg kell térned. Mert akkor legalább már egy lélek ott áll az Ur előtt és imádkozik a többiekért. Akkor már sokkal több remény van arra, hogy a többiek is megtérnek. Akkor bizhatsz azon Igéret teljesedésében: »Hidj az Ur Jézus Krisztusban s, üdvözülj, mint te, mint a te házad népe!»

Ha tényleg annyira szereted hozzátartozóidat, mint mondod, akkor térj meg! Csak így vezetheted őket is az Urhoz. Térj meg, hogy legalább egy olyan lelket ismerjenek, aki megmutatja nekik, hogyan kell Jézust követni. Sokkal nehezebben térnek meg, ha nem látják, milyen is az a megtérés.

Jöjj kedves lélek, éppen családodra való tekintettel, akiket oly nagyon szeretsz, jöjj Jézushoz, ő a szívedet akarja. Add át neki — térj meg!

Meg lásd, nem bánod meg!

Magamban hánytorgatva és fontolgatva a hajléktalanok helyzetét és a segítség módját, felsóhajtok: Miért nem vagyok gróf, aki több ezer holdam egy évi jövedelmét adhatnám egy Pesten építendő menhely számára?

Miért nem vagyok 150.000 hold földnek az ura, hogy megfelezhettém többször is minden egyes hajléktalant ide telepíteni s máról-holnapra virágzó, iskolákkal rendelkező, de korcsma nélküli falvakat varázsolnék elő a föld alól.

Példámon és lelkes honfoglaló, embermentő, magyart feltámasztó munkám sikerén felbuzdulva ama többi 100.000 holdas felebarátom is, és ők is évi jövedelmüket avagy sok ezer hold földjüknek felét, háromnegyedét magyar testvéreiknek felsegítésére fordítanák.

Ha ezt sokan megtennék, többé még vilánylappal sem találának az óbudai léglakemencékben magyar véreinkből egyet sem. Mind rendes életű, rendes ruházatu, tiszta testű és tiszta erkölcsű honfiak és honleányok lennének. Megelégedett szívű emberek.

Nem lenne keresztyén társadalmunk testén **«eves kelevény!»**

Kérdeim, oly nehéz ezt megtenni a magát Krisztus neve után elnevező társadalomnak, az egyedeknek és az összességnek? Oh, ha csak egy parányi kis jóakarát volna az emberekhez! Ha kőszív helyett hús szív volna a XX. század keresztyén emberének belsejében! Ha az emberek tényleg felebarátoknak ismernék egymást, s tényleg szolgálva szeretnék egymást!

De így?

Igy mindig lesz kiütésestífusz bacillustenyésző telep. Ha nem az óbudai léglakemencékben, akkor másutt. Ha nem fizikailag, akkor lelkileg!

Láttam a kiütésestífusz romboló művét. Orosz fogságból tért haza egyik hívem. Erős, hosszú száls ember. Felesége, gyermekei, özv. édesanyja s testvérei nagy örömmel fogadták. De rövid ideig tartott az öröm. A kiütésestífusz, mely már benne lappangott, pár nap alatt elvitte. Az öröm szomorúságra változott!

A megszületett Jézus, a szomorúságot, a nyomorúságot örömmre akarja változtatni. A halált életre, a sötétséget világosságra! A testté lett Ige, a kökemény szívet el akarja venni az emberek kebeléből s helyébe érző, szeretni, szolgálni, könyörölni tudó hús szívet akar adni!

Oly szívet, melyben van jóakarát az emberekhez. Fogadd be újév napján Krisztust.

Akkor az «eves kelevény» eltűnik az ember testéről, a népek testéről, a beteg társadalom testéről s friss egészség boldogítja az egyént, a társadalmat, az államot!

Ebben az újévben ime ez a csodátevő, ez a hatalmas, ez az élő, ez a jelenvaló, ez a mindenekeket átalakítani tudó, az «eves kelevényt» is gyógyítani tudó Krisztus lép eléd s meg fogva kezded, azt mondja: Jöjj, kövess engem, boldog leszel! Te is, házad is, néped is, üdvözülsz!

Igy léssen igazán boldog újéved!

W. J.

HIREK.

Evangeliumi Alliance.

Egy test vagyunk a Krisztusban. (Rom. 12., 5.)

Meghívó az egyetemes Imahétre.

1927. január 2-től január 8-ig.

Mindenkihez, minden földön, ki Istenhez egyszülött Fia, Krisztus Urunk által könyörög.

Szeretett Testvéreink!

Az elmúlt nyolcvan esztendőn át az Ur megáldotta az Evangeliumi Alliance világszövetségét. Eszköz volt arra, hogy az Isten népének a Jézus Krisztusban való egysége megnyilatkozhassék. Az 1846-ik év óta megszokás nélkül minden évben kibocsátottuk a meghívást együttes, a világot átfogó imádkozásra és ezen meghívásunknak most, az 1927. év küszöbén, szélesebb körből érkezett visszhangja, mint valaha azelőtt.

A könyörgésnek kötelessége, különösen a mai időkben fontos és sürgős, korunk nagy reménysegei, nehézségei és nyugtalansága miatt.

Járuljunk azért az Isten színe elé, Keressük Őt, míg megtalálhatjuk. De jöjjünk komolyan elébe, hitünk teljes bizodalomával, mert Ő mondotta: «Amit könyörgésben kértek, higgyétek, hogy mindazt megnyeritek és megleszen néktek!»

Az Evangeliumi Alliance.

A könyörgés tárgyai:

Vasárnapon, 1927. január 2-án: Zsolt. 77., 6—11. — Máthé 9., 2—14., 27. — Csel. 3., 8.

Hétfőn, január 3. Hálaadás, megalázkodás. (Máté 18., 19. — Zsolt. 40. — Csel. 1., 1—14. — Zsolt. 85. — Zsolt. 95.)

Kedden, január 4. Az egyetemes egyház. Isten anyaszentegyháza, melyet tulajdon vérevel szerzett. (Csel. 20., 28.f — Zsolt. 133. — Ján. 3., 25—36. Ef. 2., 13—22. — 2 Kor. 5., 14., 21. Jel 1., 10—20.)

Szerdán, január 5. A népek és kormányaik. (1 Móz. 6., 1—15. — Zsolt. 87. — 1. Tim. 2., 1—6. Jel. 7., 9—17.)

Csütörtök, január 6. A világmisszió. (Zsolt. 145. Máté 8., 5—13. Csel. 10., 34—48.)

Pénteken, január 7. Az ifjúság. (Csel. 2., 39.) (Zsolt. 119., 1—16. Mát. 19., 13—22. 2. Tim. 3., 10—17.)

Sombaton, január 8-án. A zsidó misszió, belmisszió. 1. Zsidómisszió. (2. Kor. 3., 15—16. Rom. 11., 15. 9., 1—5.)

2. Belmisszió. (Ezs. 1., 1—20. Márk. 5., 15—20. Ján. 10., 1—30.)

— Kispesti gyülekezetünk eddig bérelt helyiségben tartotta istentiszteleteit. Nemrégén beszakadt a plafon. Kénytelenek voltunk a Nagy Sándor-utca 18. szám alatti házát megvenni s ott berendezkedni abban a reményben, hogy sze-

rető szívek s barátok segítenek a vételhez felvett kölcsönt visszafizetni. A házvétellel a kispesti gyülekezet egy hatalmas lépést tett előre.

— **A budapesti nőegylet** december 8-án a pogány misszió javára kézimunkakiállítást rendezett, hol értékes kézimunkák kerültek eladásra. A befolyó pénz a pogány misszió javára fordítatik.

— **Budakeszi árvaházunkban** a vezetőség más kezekbe kerül. Eddig Kretschmer Ottilia, frankfurti diakonissza vezette Forberger M. segítségével. Ot évi munka után Ottilia testvérnő visszamegy Frankfurtba s ugy értesültünk, Forberger Margit is Frankfurtba megy, hogy diakonisszává képeztesse ki magát. Az árvaház vezetője: Andrasko Anna testvérnő lesz.

— **A budapesti német gyülekezet ifjusági egyesülete** december havában érdekes előadásokat s vílaestélyeket rendezett.

— **Az északamerikai metodisták** híres egyházi lapja, a Christian Advocate, az idén volt százéveszélé. Ezt a nevezetes jubileumot azzal ünnepelte, hogy 20.000 új előfizetést szerzett. Mi magyar metodisták meglepődnek, ha legkésőbb minden tagunk csak egy előfizetést gyűjtene. Olyan lehetetlen dolog ez?

— **A mozik látogatottsága.** Carl Milikin Newyorkban előadást tartott és ennek során azt állította, hogy a szövetség mozijait hetenként 90 millió ember látogatja. Az Egyesült-Államok lakossága pedig 110—120 millióra becsülhető. Ma kétségkívül a mozit látogatják az emberek legjobban. Azért kellene minden erkölcsrontó filmet irgalmatlanul megsemmisíteni. Szegény magyar népünk is, milyen rossz koszon él a mozikban. De a mozik szaporodnak s igen jól jövedelmeznek. A nép vakon rohan vesztébe!

— **Szeretelvendégség Dombóváron.** December 13-án a dombóvári gyülekezet a frankfurti szemináriumtól hazaérkezett Hecker Adám fogadására meleg kis ünnepélyt rendezett, hol ének, igehirdetés s kölcsönös ismerkedés örvendeztetette meg a testvériséget.

Evangelizáció. Kaposvárott a nagybecskereki gyülekezet prédikátora: Sebele György evangelizált igen szép számu, figyelmes hallgatóság előtt.

Nyíregyházán pedig Márkus József, a györi könyi gyülekezet prédikátora evangelizált másfél héten át a városban és a körülötte levő bokrokban. Esténként szép számu hallgatóságnak szolgált az Ige világosságával. A magvetés Ura áldja meg az elhittett magot Kaposvárott és Nyíregyházán.

A kispesti baptista gyülekezet tagjai nagy megdöbbenéssel olvastak kis papírszeleteket, melyeket fiatal fiuk osztottak szét e feliratokkal: «**Le a baptistákkal! Térjünk át a katolikus hitre!**» Majd meg ilyen kis röpcédulákat osztottak Kispesten, melyeken ez volt kézinyomdával kiszedve: «**Le a háborgó és népbuító baptistákkal! Töröljük el ezt a felekezetet!**» Ezt fájdalommal közöljük,

mert e röpcédulákból, amit éretlen fiuk osztogatnak, a legsötétebb felekezeti gyűlölködést látjuk s arra a műhelyre gondolhatunk, ahol ártatlan gyermeklelkeket ilyen eszmékkel butítanak s vadítanak. Ez is talán a bekövetkezendő kulturharcnak előre vetett árnyéka? Szegény magyar nép, nem látod a bűn miként ront és lép? Miért nem szereted felebarátodat? Miért gyűlölsz ha más a neve, ha más a hitbeli meggyőződése, mint neked?

Figyelmeztetés!

Norrköping (Svédország) városának egyik lakója egy napilapban a következő eseményt mondta el: Éjnek idején hirtelen felébredtem. Egy szorongó félelemnek érzése vett rajtam erőt, felugrottam álmomból, mintha valami borzasztó dolog történt volna velem. Homlokomról hideg verítéket töröltem. Gondolkoztam borzasztó álmon. Álmomban egy idegen városban voltam, egy különös kinézésű házban. A padló, a falak feketék voltak, az egész szoba sötét volt, csak egy kis mécsvilág égett, mint az a halottas kamrában szokás. A szobában tényleg volt egy koporsó. A koporsónak fedelét még nem tették rá, úgy látszott, mintha a halottra várának. A koporsó előtt egy fiatalember állt matróruháiban. A matróz előzékeny kézmozdulattal betessékelt engem a koporsóba. Valami láthatatlan erő készítetett arra, hogy a koporsóba feküdjek. A fedél azután nagy zajjal le is csapódott. Én a félelemtől, hangosan felsikítottam és — felébredtem!

Ez tehát álom volt. A szívem még hevesen vert, a pulzusom nagyokat lüktetett, zúgást éreztem egész fejemben. De ekkor elnevettem magam. Hogy is lehet egy álmotól így megijedni. Hisz az álom nem jelent semmit. Ismét lefeküdtem, próbáltam elaludni. De sokáig nem jött álom a szememre. Végre mégis elaludtam. De mi történt? Ismét ugyanazt a borzasztó álmodtam. Méggysszer abban a szobában találtam magamat, ugyanazon koporsó előtt és ugyanez a matróruhá ember mosolygó arccal, barátságos kézmozdulattal ismét betessékelt a koporsóba. És én ismét akarva, nem akarva, ott feküdtem a koporsóban, amelynek fedele azután ismét nagy zajjal lecsapódott reám.

Ekkor ismét felébredtem. De most már ideges voltam és fájdalmat éreztem minden tagomban. Így feküdtem azután sokáig hanykolódva az ágyban, töprengve az álom felett és gondolva a halálra. Egyszerre csak csengetnek az ajtómon. Mi az? Egy távirat. «Jöjj az első vonattal, fontos ügyben beszélnem kell veled. Számítok rá, hogy biztosan jössz. Fedor. Bristol szálloda.» A távirat a négyóránnyira fekvő D. városból jött. Tehát utaznom kell. De hát az álom? Vajon ez lenne talán az az idegen város, amelyről álmodtam? A halál talán ott leselkedik reám? Nem vagyok babonás, ezért elhatároztam, hogy utá-

zom. Az órára néztem. Fél hat. Egy óra múlva indul az első vonat. A pályaudvarra mentem, megváltottam jegyemet és beszálltam egy III-ik osztályú kocsiba.

De az egész utazás alatt valami kellemetlen előérzéstől nem tudtam szabadulni. Valami váratlan eseménytől féltem. Végre szerencsésen a városba értem. Egy fiakkeren a Bristol-szállodába hajtottam. Megérkezve, a portásnál mindjárt érdeklődtem Fedor B. ur után. «Balra a harmadik lépcső, negyedik emelet 126-os számú szoba, — mondja a portás. Köszönöm!» De alig megyek egy pár lépést — hirtelen meg kellett állnom, szinte kővé meredtem és meghűlt bennem a vér. Itt állt az az ember matróruhában, kit álmomban láttam, ki mosolygó arccal, barátságos kézmozdulattal betessékelt a liftbe. «Nem, nem, köszönöm!» tört ki belőlem a szó, «gyalog akarok felmenni». Erre becsapódott az ajtó és én látom, amint lassan megindult a lift felfelé. Egy nő és egy fiatalember ültek benne. Ekkor nevetnem kellett félelmem felett. Ha én is liftem mentem volna, ugy hamarabb értem volna fel a negyedik emeletre. De ebben a pillanatban hangos sívítást és félelmetes kiáltás szakította meg a csendet. Zugás és zakatolás vett körül, míg egy óriási durranás megrémegtetette az egész házat. Mi történt? A lift kötele elszakadt és pozdorjává törve a földön feküdt. Az ásszony azzal a fiatalemberrel holtan feküdtek a romok alatt. Én ott álltam az egyik emeleten, kővé meredtem és lenéztem a mélységbe. Homlokomon ismét hideg verejtéket éreztem. Nem is tudtam szóhoz jutni. Most meg volt az álom részemre magyarázva. Ha most nem figyelmeztettem volna, mint egykoron a napkeleti bölcsék, akkor most én is lenn feküdnék, holtan. Ez álmom története. Azóta már nem vagyok olyan kételkedő, mint amilyen azelőtt voltam.

Vannak történetek, események, melyek isteni figyelmeztetések. Ez is ilyen. A legnagyobb világossággal hirdeti, hogy «Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön és hogy az igazi ismeretre eljusson.» Kétségtelen, hogy a jó Isten az ő nagy szeretetében minden embert figyelmeztet, nem is egyszer vagy kétszer, hanem többször. Az Isten figyelmeztet a bűnbánatra, a megtérésre. Sok ember ugyan nem akarja meghallani Isten figyelmeztető hangját. Minden ember tud életéből felsorolni oly esetet, amikor az Istennek intő hangja figyelmeztette őt. Minden hívő ember tud oly időről mesélni, amikor egészen világosan hallotta Istennek intő hangját, hogy hagyja el bűnös életét, térjen meg. Kedves barátom, téged már hányszor figyelmeztetett az Isten, hogy térj meg? Amikor ott állottál egy sírnál, amikor szükségbe kerültél, ez mind figyelmeztetés volt, hogy Isten vár téged. És az a betegség, amely most nehezedik rád, az mi? Istennek a figyelmeztetése. Oh ember, térj meg a te Istenedhez. Ő szeret téged az Ő egyszülött fiában, az Ur Jézusban megmutatta néked, hogy meny-

nyire szeret. Ott a Golgotán, mikor azt monddta, elvégeztetett, meg lett fizetve érted is a nagy ár, az Ő drága vére által. Ő eltörli minden bűnödöt, csak jöjj hozzá, még ma!

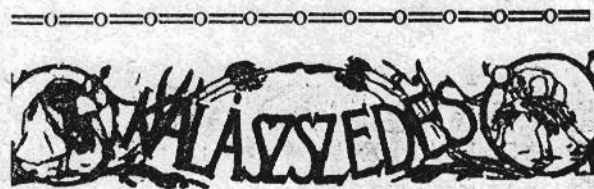
Hallod, mi kopog te benned csendes éjszakán? Figyeld, figyeld, vaj' mi lehet. Nem tudod talán? Ne mondd: szived dobogása, Megcsalódsz nagyon:

Jézus az, aki kopogtat s zörget ajtódon.

Egyszer te is kívül állsz majd, s kérve kéred Őt; Bocsásson be országába jó Idvezítőd. Késő lesz már ott a bánat, kebled sóhaja, Örökre zárva előtted a menny ajtaja.

«Jöjjetek én hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheltetek és én megnyugosztalak titeket.» — Máté 11., 28.

Németből: S. J.

— **A példa vonz.** Egy hideg téli napon a villamoson mentem. Velem szemben hárón jól öltözött lányka ült. Nemsokára beszállt egy 10 évesnek látszó fiú, vékony ruhában, kékre fagyott kezekkel. Didergett. A koci sarkába huzódva nemsokára elaludt. A három kislány közül az egyik megsajnálta a didergő, alvó fiucs-kát, muffját lehuzva finom kezeckéiről, a fiú feje mögé tette e szavakkal: «Szegénynek leg-alább legyen jó párnája» A fiú erre felébredt, mosolygott, majd ismét elaludt. Az utazóközönség látva a kislány szeretetteljes tettét, csakhamar követte példáját. Egy öreg ur egy 50.000 koronást csuszátott a fiú zsebébe, e szavakkal: »Hadd vegyen magának egy pár keztyűt.» Egy urinó pedig szintén pénzt csuszátott a zsebébe, hogy meleg harisnyát vehessen magának. Mikor a kislány leszállt a villamosról, muffját kihuzta a fiú feje alól, de egy kis csomagra való süteményt adott neki, örüljön ő is karácsony szent ünnepe-nek. Kit örvendeztetett meg? Kivel gyakoroltál szeretetet?

— **A világháború költsége.** Egy amerikai képviselő, Berger Győző, a világháború költségét 2000 milliárd svájci frankra becsüli. Kiszámította, hogy ebből a pénzből mit lehetett volna csinálni. Ebből a pénzből Amerika, Kanada, Ausztrália, Anglia, Írország, Skócia, Franciaország, Belgium, Németország és Oroszország minden egyes családja részére lehetett volna egy 10.000 frankba kerülő szép lakóházat építeni. Minden házba 5000 frank ára butort szerezni s a ház mellé 5 hold földet. A megmaradó 2000 milliárdból minden 20.000 lakossal bíró városnak lehetett volna egy 25 millió frankba kerülő szép könyvtárt szerezni, ugyancsak egy 25 millió frankba kerülő kórházat

felállítani s egy 50 millió frankba kerülő egytemet. A még mindig fennmaradó pénzek kamataiból pedig évente 125.000 tanárt, 125.000 betegápolót lehetett volna fizetni. Ezek után pedig még megmaradt volna annyi, hogy ezen a pénzen egész Franciaországot s Belgiumot lehetett volna megvenni. Igen, oly értékek veszték el a világháboruban, melyek soha többé vissza nem térnek.

Csupa szokásból. Jütland egyik gyülekezetében sajátságos szokás volt. A hívek a templomból kimenve, balra fordulva, meghajtották magukat. Mikor a gyülekezetbe új lelkész érkezett, megkérdezte a fiatalokat, miért hajlonganak, mielőtt a templomot elhagynák. Nem tudták. Megkérdezte az öregeket, ők sem tudták, csak annyit, hogy mindig ez volt a szokás. Multak az évek. Renoválták a templomot. Akkor kitűnt, hogy a templomajtótól balra egy Mária kép volt a falra festve, amely még abból az időből való, mikor a gyülekezet tagjai katolikusok voltak. A képet később átmeszelték, lassan feledésbe ment, hogy azon a helyen a Mária kép van, de a hajlongás megmaradt. Csak később, már nem tudták miért hajlonganak. Pusztá szokás. — Sokan így ünneplik a karácsonyt is. Karácsonyfát állítanak, gyertyát gyújtanak, ajándékot osztogatnak s fogadnak, de Jézus Krisztussal egyáltalában nem foglalkoznak. A szokásokhoz hűségesen ragaszkodnak, de a testté lett Igéhez nem! Te hogyan ünnepeled karácsonyt?

János Csendes világítás. Egy előkelő hölgy nyaralt az egyik fürdőhelyen. Ott oly emberekkel volt együtt, akik csak a világi és földi dolgokkal törődtek. «Bár csak tudnám ezeknek az embereknek Isten dicsőségét és kegyelmét megmutatni», ez a kívánsága különösen akkor lett erős benne, amikor látta, hogy ezek a földi örömök és élvezetek úgy sem tudják az emberi szíveket kielégíteni. De valahányszor bizonyosságot akart tenni ezen emberek előtt az igazi öröm forrásáról, Krisztusról, mindig érezte ügyetlenségét és tehetetlenségét. Történt, hogy egy este szobája áblakdeszkáján megpillantott egy kis piszkos vízceppet. Egyszer csak ez a piszkos víz gyönyörű színeket tükrözött vissza. «Ez bizonyára szép napnyugta lesz», gondolta magában és a tengerpartra sietett, hogy ezt a gyönyörű látványt élvezhesse. Valóban nem csalódott. Ez a kicsiny, piszkos vízcepp, a fenséges színekben lenyugvó napot mutatta meg neki. Ez az élménye egy hasonlat lett számára: «Enis csak egy zavaros kis vízcepp vagyok, de az, aki a világ világosságának nevezi magát és aki szent lelke által lakozik énbennem, engem is fel tud használni arra, hogy mikor az emberek engem látnak, a világosság oka után érdeklődjenek». Visszatükrözted e Jézust?

A szenvedésről. Bodelschwingh Frigyes lelkész gyakran szokta mondani: «Mélán szenvedsz, hajolj meg; igazságtalanul szenvedsz, örülj!» Ez által feltárta előttünk az ő gazdagon megáldott

életének egyik ltkát. Egyszer jött hozzá egy beteg, hogy elpanaszolja azt, miszerint egy másik beteg őt pofonütötte. A sértett remélte, hogy majd a lelkésznel elégtételt tud szerezni magának, de ehelyett a következő feleletet kapta: «Azt hiszem, ezeket az ütésceket már régen megérdemelted volna.» A beteg ezeket a szavakat elfogadta és csendben távozott a szobából. — «Mélán szenvedsz, hajolj meg!» Aki őszinte, az sok szenvedésnél, bármilyen jellegűek is legyenek azok, belátja, hogy nem igazságtalanul, hanem méltán szenved. Ameddig még másokban keressük a hibát, magunkat pedig gyáván mentegetjük, csak növeljük fájdalmainkat. De az Isten büntető és sújtó keze előtt való őszinte meghajlás, csak csökkenti a szenvedést és csöndessé és szabaddá teszi a szívet. Ha szenvedsz, ne zugolódj, hajolj meg! Ha ártatlanul szenvedsz üldözöttség, rágalmazást, kárt, örvendj!

A szeretet hatalma. Volt az 1918. év nyarán E. lelkész által Wernigerodeban emelt kórház betegei közt egy athaista munkás is. Alig egy hét múlva kijelentette a felügyelőnek, hogy elutazik, lehetetlen tovább itt maradnia. — Miért? — kérde a felügyelő — nem tetszik itt magának? Mi baja?

— Nem, nem bírom ki tovább, ennyi szeretet megfojt — kiáltá az ember s elutazott.

1919. tavaszán történt, hogy E. lelkész Berlinben egy beteghez hívták. A súlyos betegben felismerte a fentti munkást, ki könnyek között beszélt el, hogy azt a szeretetet, mit Wernigerodeban tapasztalt, nem tudta elfelejteni. Akinék ilyen szolgálai vannak, annak igaz úrnak kell lennie s így megtalálta a hűnösök Megváltóját. Megköszönte a lelkész jószágát s kérte, segítse őt imájával, hogy mint az Ur gyermeke halhasson meg. Az Isten nagy könyörületessége megszabadította a szegény tévelygőt.

Isten nem csufolatik meg. Stettinben és más városokban Zielowsky kommunista több hónapon át izgatta a munkásokat s ördögt ékesszólásával sok rosszat cselekedett. Egy gyűlésben egy hívő lelkész ellen felemelte öklét s így kiáltott feléje: «Csak segítse őket az Istenök, minket majd megsegít az öklünk!» Egy pár mulva szél ütötte s keze, karja, egész jobb oldala béna lett. Midőn kábultságából magához tért, a diakonissza kórházban találta magát, melyet ugyan még nem régen szintén becsmérelt. A szeretetteljes ápolás, amit ott talált, megtörte haragját, s egy este azt hallották, hogy így imádkozik: «Irgalmas Isten, a Jézus Krisztus, a mi közbenjárónk kedvéért kérlek, adj egy kis álmat az éjjel és hinni fogom, hogy vagy, hogy létezel!» Az Ur könyörült rajta és Zielowsky mint megtért keresztény kelt fel betegágyából. Ezekután fáradhatatlanul, buzgóssággal dolgozott még egy pár hónapig Isten országáért. Ismerőseit az Istenbe vetett bizalomra, hitre, imára, a vasárnap megszentelésére és keresztényi életmódra buzdította. A csufoló, de megtért hívő 1923-ban hazatért Urához!